

KÉZFOGÁSOK

ANNA AHMATOVA: A VÉGSŐ BÚCSÚ

*Szívem lehült, már alig dobogott,
Mégis könnyed volt a léptem...
Kezemen a kesztyűt valahogy,
Tán félúton, fölcseréltem...*

*Lépcsőfok... Csak az lett volna több!
De tudtam jól: három van összesen.
Egy őszi sóhaj az ihar mögött
Kérlelt ekkor: „Tűnj el velem!*

*Meguntam már e gondterhes,
Ingatag, kósza életet.”
Feleltem egyből: „Kedves, kedves,
Én is! Úgy eltűnnék veled...”*

*Majd a sötét házra néztem,
- Végső búcsú várt ma ránk -,
S csak a hálószoza közönyében
Pislákkolt a gyertyaláng.*

(FORDÍTOTTA: CSORDÁS LÁSZLÓ)

RUSZIN NÉPBALLADÁK

MAGZATGYILKOS LÁNY A POKOLBAN

*Indult a lány az útra,
friss vízért a Pap-kútra.
Jött egy legény ízibe’:
– Koszorúdat add ide!*

*– Koszorúm épp illik rám,
az ördögnek hogy adnám?*

*De az derékon kapta,
forgószerűként forgatta,
elrikkantotta magát,
s vitte hegyen-völgyön át.*

*– Kerüld a kéményeket,
a füst marja szememet,
vigyél haza falumba,
ahol vidám a nóta.*

*– Tárd ki, testvér, a kaput,
meglátod csak, mit hozok!
– Mi a terhed, ugyan mi,
hogy a kaput kell nyitni?*

*– Testet s lelket adok át:
a Molnárék Hancsáját.
– S mi lehet ennek oka?
– Három megölt magzata.*

*– Egyik a kosár alatt,
már a föld is rászakadt,
kettő gyolcsba tekerve
asztal alá temetve.*

*– Ültesd le a küszöbre,
főzzél szurkot az üstbe’.*

*Egy bögrével megivott,
fehér füstje felcsapott,
a második pohártól
lángot fújta a torkából.*

*Fecske szállt le hozzája:
– Menj anyám ablakára,
mondd el: velem jól bánnak,
főtt szurokkal táplálnak.*

(Literátorná Negyilj. Ungvár, 1942, 16. szám, 164.o.)

FORDÍTOTTA: VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

A KAKUKKNŐVÉR

Anyósom az ősz elején

egy jó adag szöszöt tett elém:

– Ej, menyem, te szerencsétlen,
ne lézengj itt nekem tétlen!

Ha ezt a szöszöt mind megfonod,
anyád meglátogathatod.

Hét héten át folyton fontam,
végére mégsem jutottam.

Elment anyós vendégségbe,
én meg csak át a szomszédba.

– Hallja, kedves szomszédasszony,
jó tanáccsal igazítson:
mit tegyek azzal a szösszel?

– A szösz meg van babonázva:
összevágott varangyfejet
lelsz benne, ha jól átnézed,
s megszártított szarka lábat.

Megjött a vén banya este,
máris a menyét kereste.

– Menyem, tán szemem káprázik,
vagy azt a szöszöt mind megfontad?
Téged jól kitanítottak!

– Éjjel-nappal szorgoskodtam,
a végére így jutottam.

– Elmehetsz már, ajtóm nyitva,
de sohase fordulj vissza!

Ahogy voltam, elindultam,
Duna partjáig jutottam,
ottan térdre ereszkedtem,
s jó atyámhoz könyörögtem:

– Uram-Atyám, én Istenem,
madárszívet adjál nekem,
hogy kakukkmadárrá váljak,
széles Duna fölött szálljak!

Meghallgatott az Úr engem:
szürke szárnyú kakukk lettem,
szárnyra kaptam, úgy repültem –
anyám ablakára ültem,
ott meg csak úgy pityeregtem.

Jött is anyám nagy dohogva:
– Hess el, kakukk, a dolgozdra,
van nekem elég bánatom,
lányomat hogy nem láthatom.

Ej, hogy nézze meg az ember!
Fiam, fiam, hol a fegyver?
Nagyon makacs az a madár,
s panaszkodni pont idejár.
Épp elég az én bánatom,
lányomat hogy nem láthatom.

Szófogadó volt a gyermek:
fegyverét csak megtöltötte,
aztán célzott, s elsütötte.

Jaj, a szürke kakukk hol van?
Nővére fekszik a porban.
Szegény anyja, szegény asszony
lánya mellé rogyott holtan.

(O.I. Dej, A. J. Jaszencsuk, A. I. Ivanickij: Báládi. *Kijiv, Nauková Dvunká, 1988. 236. o.*)

FORDÍTOTTA: VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ